

Nr 254.

Av herr **Ström, Torsten, m. fl.**, om skattefrihet för sådana avgifter, som influtit till idrottsförening vid vissa tävlingar eller uppvisningar.

Frågan om beskattningen av inkomst av inträdesavgifter vid av idrottsförening anordnade tävlingar har genom ett av regeringsrätten den 8 februari 1935 meddelat utslag lösts i den riktningen, att sådana inträdesavgifter ansetts utgöra skattepliktig inkomst. Genom detta prejudikat har frågan om idrottens beskattning kommit i ett förändrat läge. Tidigare ha nämligen — åtminstone utom i något enstaka undantagsfall — dylika inträdesavgifter icke betraktats såsom skattepliktiga.

Ur skatterättslig synpunkt må framhållas, att ifrågavarande tävlingar icke anordnas i förvärvssyfte och att avgifterna uttagas främst för att täcka de med tävlingarna förenade kostnaderna ävensom, i den mån inkomsterna överstiga de direkta utgifterna, vissa andra med den idrottsliga organisationen och verksamheten i övrigt förenade utgifter, såsom för organisationsarbeten, underhåll av tävlingsbanor, propaganda m. m., samt enligt gällande bestämmelser icke må användas för annat ändamål. Det är därför i praktiken nästan omöjligt att exakt fastslå, huruvida i det särskilda fallet behållen inkomst uppkommit å dylika inträdesavgifter, och allenast i sådana idrottsammanslutningar, där inkomsterna minskade med årsavgifterna överstiga samtliga utgifter, även sådana som, utan att direkt hänföra sig till inkomsters förvärvande, likväl *använts för idrottens främjande*, kan man invändningsfritt tala om verklig inkomst. Fasthåller man vid denna enligt vår mening ovillkorligt riktiga distinktion — tävlingarna ingå ju nämligen inom ett viktigt led i sammanslutningarnas arbete att främja idrotten — torde man icke behöva befara att i nämnvärt antal fall överskott å tävlingar skall uppkomma. Vill man förtydliga denna synpunkt kan man uttrycka saken så, att den idrottsliga verksamheten bör ses såsom en helhet. Kostnaderna för organisation, propaganda, idrottsintressets uppväckande och bibehållande, tävlingsbanors iordningställande och underhåll m. m. stå i så nära sammanhang med inkomsterna av tävlingarna, att dessa sistnämnda icke böra ses isolerade.

Därjämte må såsom en lika viktig synpunkt som den nyss anförda framhållas idrottens utomordentligt stora allmänna och sociala betydelse. Statsmakterna hava också beaktat detta intresse och anslå årligen avsevärda belopp till idrottens främjande. Därigenom har också hos de enskilda, som i stor omfattning nedlägga ett osjälviskt och oavlönat arbete i idrottens tjänst, intresset för detta arbete stimulerats. En beskattning av inträdesavgifterna,

som ur rättssynpunkt måste te sig tämligen svårbegriplig, skulle hava en motsatt effekt. Det vore därför ur psykologisk synpunkt ett missgrepp att icke förekomma, att i praxis en dylik beskattning genomföres. Sannolikt komme det allmännas inkomster genom en dylik beskattning icke alls att motsvara de förluster i exempelvis oavlönat arbete för idrottens sak, som densamma skulle gå miste om i händelse av att dessa avgifter bleve beskattade. Hänsyn till dessa synpunkter har tagits vid kommunernas tillämpning av nöjesskattebestämmelserna.

Ifrågasätts kunde att föreslå sådan ändring i 53 § 1 mom. d) kommunalskattelagen, att idrottsföreningar hänfördes till i detta lagrum upptagna rättssubjekt. Vår avsikt är emellertid icke att söka åstadkomma någon lindring i idrottsföreningarnas beskattning utan allenast ett bibehållande av den tillämpning, som så gott som överallt praktiserats. Vi hemställa därför allenast, att avgifter, som influtit vid tävling eller uppvisning i icke professionell idrott, undantagas från beskattning.

På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta följande ändring i punkt 1 i de till 19 § kommunalskattelagen fogade anvisningarna:

till 19 §.

1. Fattigunderstöd, begravningshjälp — — — — inkomst. Detsamma gäller i fråga om till andra föreningar än bostadsföreningar influtna medlemsavgifter (jfr 24 § sista stycket) ävensom sådana avgifter, som influtit till idrottsförening vid tävling eller uppvisning i icke-professionell idrott.

Stockholm den 23 januari 1936.

Torsten Ström.

Karl Sandegård.

John Sandén.

Th. Nilsson.

Gösta Rahmn.

Otto R. Wangson.

Petrus Nilsson.

I motionens syfte instämmer:

Erik von Heland.